

[Justitsministeren.]

Jeg skal med disse Udtalelser anbefale det foreliggende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Fr. Dalgaard: Mit Parti er enigt i, at et Lovforslag efter de Principper, som dette er præget af, bliver gennemført. Det er en Modernisering af Lovgivningen paa dette Omraade; selv om man maa sige, at den gamle Forordning af 11. September 1839 i mange Henseender har kunnet taale Tidens Tand og er godt skrevet, er der alligevel adskillige Ting — det har jo ogsaa vist sig under Besættelsestiden, at vi maatte have en midlertidig Lovgivning om disse Forhold —, som motiverer, at der kommer nye Regler om disse Forhold. Den Kommission, der har lagt Grunden til dette Lovforslag, har haft en Sammensætning, der sikrer, at den virkelige Sagkundskab er kommet til Orde, og det er derfor i det store og hele et udmærket Lovforslag, der foreligger.

Der er i det andet høje Ting foretaget visse Ændringer, paa et enkelt Omraade af mere reel Karakter. Paa et andet Omraade — den højtærede Minister strejfedede det her — lykkedes det ikke at gennemføre Ændringer, til Trods for at der, saa vidt man kan se af Behandlingen i det andet høje Ting, i Virkeligheden var nogenlunde Enighed blandt samtlige Ordførere om, at den Ændring, den højtærede Justitsminister har foretaget i Kommissionsforslaget, ikke var en god Ændring; til Trods herfor har Udvalget i det andet høje Ting, jeg vil ikke sige følt sig overbevist, men i hvert Fald ikke følt sig foranlediget til at opretholde Ønsket om en Ændring.

Det drejer sig om Lovforslagets § 23, hvor Kommissionsfertalet foreslaar, naar en bortebleven Person er kommet tilbage og hans her i Landet efterladte Ægtefælle har giftet sig, efter at der var afsagt en Dødsformodningsdom — jeg maa her indskyde, at det forekommer mig ganske udmærket, at man nu faar dette Princip gennemført, at man kan faa en Dødsformodningsdom, som rækker ud over alle Omraader, der har Betydning —, at samtlige Parter, om jeg saa maa sige, i hvert Fald de to nye Ægtefæller, da kan forlange Ægteskabet opløst. Det forekommer mig, at Kommissionen her har set rigtigt. Den højtærede Justitsminister har ikke ønsket at opretholde dette Forslag fra Kommissionen, men har ment, det var rigtigt, at det nye Ægteskab bestod, og at der ikke blev rodet op i det og skabt Uro. Jeg er enig med de ærede Medlemmer i det andet høje Ting,

der har sagt, at de ikke tror paa, at en saadan Uro, som kan opstaa, naar en bortebleven dukker op og ser, at Ægtefællen har giftet sig igen, vil forsvinde, fordi man i en Lovparagraf fastslaar, at den borteblevne Ægtefælle ikke har noget Krav om, at de to nye Ægtefællers Ægteskab ska omstødes.

Det forekommer mig, rent menneskeligt, at for alle tre Parter Vedkommende, baade den borteblevne og de to nye Ægtefæller, er der alvorlige Grunde til Stede for, at de maa sige: her maa der være en Lejlighed til, at det nye Forhold opløses, i hvert Fald for de to nye Ægtefæller, thi for dem begge gælder det jo, at Ægteskabet er indgaaet under forkerte Forudsætninger. Det være sig nok saa regulært alt sammen, man havde dog fra alle Sider regnet med, at den borteblevne Ægtefælle aldrig mere kom igen; nu kommer han igen, og han vil ved sin blotte Tilsynekomst i de fleste Tilfælde skabe en vis Uro. Det forekommer mig, at der maa være Adgang for hver af de to nye Ægtefæller til at sige: under disse Omstændigheder ønsker vi ikke at fortsætte det nye Ægteskab. Dette har Kommissionen, som sagt, foreslaaet, men den højtærede Minister har ikke ment, at det var rigtigt, og man har i det andet høje Ting opgivet Modstanden over for den højtærede Minister. Om dette er rigtigt, skal jeg lade være usagt; jeg for min Part mener, at man burde have opretholdt Modstanden mod, at dette Punkt i Kommissionsforslaget udgik.

I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Holm: Det foreliggende Lovforslag tilsigter at give nye Regler om borteblevne Personer. Naar man ser paa, at de nugældende Regler gaar saa langt tilbage som til 1839 og, for saa vidt angaar forladt Arv, til 2. April 1817, maa man forbavses over, at disse Bestemmelser har formaaet at bevare deres Anvendelighed i mere end 100 Aar. Jeg synes, der er Grund til ved denne Lejlighed at minde om, at vor store Retslærde Anders Sandøe Ørsted har faaet sit Navn knyttet til denne Forordning. Men nu er Tiden løbet fra disse Bestemmelser, og de bør moderniseres og suppleres.

Vi havde en særlig Anledning dertil under denne Krig, og det viste sig, at der maatte vedtages en midlertidig Lov om borteblevne Personer fra krigsforliste Skibe. Det foreliggende Lovforslag tilsigter at gaa videre, idet det tager hele Problemet om borteblevne op til Behandling og gaar meget